

שנה לפרוץ מלחמת

חרבות ברזל

מקמאות

ציון שנה לפרוץ מלחמת "חרבות ברזל"

מקום האירוע: _____
תאריך האירוע: _____

ליין אפ - הצעה 1

נעמוד מולם ונזכור

מאת: אידי מן

אנחנו עומדים עכשו מול יקירינו, שנמצאים תמיד מולנו במסדר הנצח – בטורים ובשורות * עומדים עכשו – ותמיד – מולם, ובעצם תמיד לצדם, והשורות כל כך חסרות * שנה אחת חלפה מאז. שנה אחת בלבד – ובתוך ערפל הדמעה היא כבר נצח נצחים * שנה אחת, שבה – בדמם – נכתבו על קירות הזכרון שמותיהם של ילדים ואבות ובני זוג ואחים * אבל גם בשדה הקוצים שנותר בשבילנו הם היו – וגם ישארו – הפרחים * שכל כך טפחנו בגן, ובבית ובבית הספר העמסנו על שכמם תרמיל גדול באהבת הארץ ובערכים * עד שברור – כל כך מובן מאליו – שכאשר שמעו שהקרבוץ הפך לשדה-קטל... שברחוּבה של עיר נמצאים מחבלים... * הם קמו, כדרךכם, בלי לחשב עלינו – אלא כי לשם כך בדיוק האתמנו וזה מה שמתבקש ממפקדים ומחילים * הרי נשבעו להקדיש כל כוחותיהם ואף להקריב את חייהם להגנת המולדת ולחרות ישראל – כך, באופן הכי מלולי * ומהיום ההוא, ובתוך המערכה כלה, ראינו אותם פורצים... מחלצים... מסתערים... * ראינו אותם, רצים אל היעד כאשר אש השנאה מבקשת את נפשם... * אבל זה לא מנע מהם להגיע אל היעד – עד שפסה אותם, עד עולם, עמוד העשן * ועד לנשימתם האחרונה עמדו מול רקטות מלבנון וטפסו במדרגות או ירדו אל פירי המנהרות... ולחמו – באמץ שאין כמוהו – בשליחי השטן * עד לרגע ההוא – הנורא. עד שהבאנו אותם, במסע ארוך וכואב, למנוחתם **

וברור: החדר ריק ויש בו חלל, שלעולם לא ימלא מחדש... והתמונה – עם החיידך – תשאר קפואה... * ובודאי העולם כולו נראה אחרת, כאשר מביטים בו דרך מסך ששטוף בגשם הדמעה * ובכל זאת, אין ספק: הם – כל אחד בחילו – שנו את פני התמונה... הם היו, ונתרו לכלנו, חומת בטחון... * ויעיד מי שהיה לצדם, איך כל אחד – בגבורתו – סלל, מסלול שרותו ובצעדיו האחרונים, את הדרך הקשה לנצחון * ואפלו שהאש עוד לא כבתה... אפלו שעוד מבקשים את נפשנו מסביב... אפלו שטרם נחתה בנתב"ג יונת השלום... * בספרי המורשת נותרו עקבותיהם ובדברי הימים ירשם: הם – כלם – סללו לעם ישראל את הדרך להגשים את החלום * ונזכיר איך לחמו בין קנים של טרור ושטנה... איך מסרו את חייהם מול פירי התהומות... * ונבטיח להם – ולעצמנו – שזכותם תגן עלינו, ובנרות הנשמה הם יאירו לנו אלפי כוכבים של נחמות * ונאמר להם – בקול חנוק אבל גאה – שכאשר עטפנו אותם בדגל כחל-לבן ושחר * שאצלו-נו – ממש בזכותם – אף פעם, לעולם, לא יכבה האור * כי בכל שנה, עד קץ הדורות, נעמד מולם – ונזכר **

את התקווה

מאת: אידי מן

הבית שעלה בלהבות... והשביל, ליד הדשא, שהיה לשדה מלחמה... והפיר שהוביל אל תהומות השנאה... * והמשגרים שכנו אלינו... והטויוטות ששעטו לשדרות... וחזבאללה שמטריד את ארץ הגליל הרגועה... * וחברים שנחטפו ממטתם... ושדות ויערות שהופכים לאפר ולעשן... ובודאי, כל האבדן והגעגוע * כל אלה, אין ספק, הם אסון – והותירו כותמי דם רבים, שלא ימחקו... והשאירו עם לב פצוע... * ובכל זאת, כפלא, הרוח לא נשברה – ולהפך, דוקא מתוך המכה היא התחזקה והיתה כמו זרוע של פלדה * ובתוך כל אלה ראינו את גבורי ישראל מסתערים – ועושים מעל ומעבר לפקודה * ראינו את העם מתגייס – להוביל ולתת... לבשל ולכבס... לתרם כמה שרק אפשר... * ובפרוש, כך הדליקו לנו קרן אור לזריחה של יום חדש, גם כאשר את קו האפק מסתיר מסך עשן * ראינו את המסק"ר מחלץ את הלכודים... את הרופא והחובש רצים לתוך האש – ומצילים... * את המח"ט שיצא חשוף אל מול המחבלים, גם במחיר חייו... את המ"פ והמ"מ שהובילו – בלי למצמץ – את טורי החילים... * את ארנון שמוביל אל החטופים – ונופל בגבורה... ואת ההגנה האוירית פורשת עלינו שמיכה של בטחון בליל הטיילים... * את כל אלה ראינו בתוך עמוד האש ועמוד הענן – כאלו הלב הצית בתוכנו להבה * כאלו, כך ממש, מתוך הפאב והשכול אנחנו ממשיכים – כשבדינו לפיד, שלעולם לא יכבה. לפיד של תקווה **

כן, בכל התמונות שנריץ על ציר הזמן שבין שבעה באוקטובר לבין הימים של הנצח * אנחנו רואים אף גם כאשר חטפנו מכה, בכל זאת – מתוך האבק והאפר והענן – התקווה תמיד הנצה * וגם כאשר מונכים מולנו דגלים של שטנה... גם כאשר לא ממש אוהבים אותנו על פני הגלובוס המסתובב... * אנחנו יודעים לשלח זרועות ארכות, וגם במרחקים יודעים להכות – שוק על ירך – את ערף האויב * ובכלל, גם כאשר קשה – להיות רחוקים מהבית... ולא לעבד את המטעים בצפון... ולחיות תחת איזמים בלתי פוסקים... * תראו אותנו: החיים נמשכים מבלי לעצר... ואנחנו נושכים שפתיים – ולא מותרים... ואיזו עצמה יש בתוכנו ומתחת לקרקע ובשחקים... * וכמה – גם בימים שהנטי"ם פוגעים במטולה ובמנרה ובאביבים ובקרית שמונה... גם כאשר מסעו של האויב אלינו הסתיים ביותר מאלף הלחיות... * אנחנו יודעים: הם לא ישברו אותנו, כי יש לנו תקווה ברורה וחד משמעית: אנחנו נמשיך לחיות * והחטה תצמח שוב בשדות נגב... עוד נלגם את מימיו הצוננים של התנור... עוד נקטר תפוחים מהמטעים אל מול הלבנון... * ועוד יראו אותנו מרימים את הדגל על ראש ההר, ושרים "לא אבדה תקוותנו" בכל מקצב וסגנון * כי באמת, זכינו באמונה שנקום מן המשבר... והוכחנו שלעם הזה תמיד היתה – ותהיה – תקווה * וזה כתוב בספרי דברי הימים של העולם, שעם ישראל – גם בצר לו – מוביל את עצמו אל ימי הנחמה * וברור שגם בתוך חבוטי הוכוח... גם בתוך דמעות הצער והשכול... גם כאשר מסביב בוערת להבה... * זו שתפות הגורל... והתחושה שיחד אנחנו כוח אדירים... וגם בתוך כל ההבדלים – יש בתוכנו אהבה... * אז אין ספק שנקום מן המצר, וידע כל אויב שלעולם לא יוכל לקחת מאתנו דבר אחד. את התקווה **